

ŠKOLA
PODPORUJÍCÍ ZDRAVÍ

Jaselský kurýř

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

5/2022 - 42. vydání

Obsah

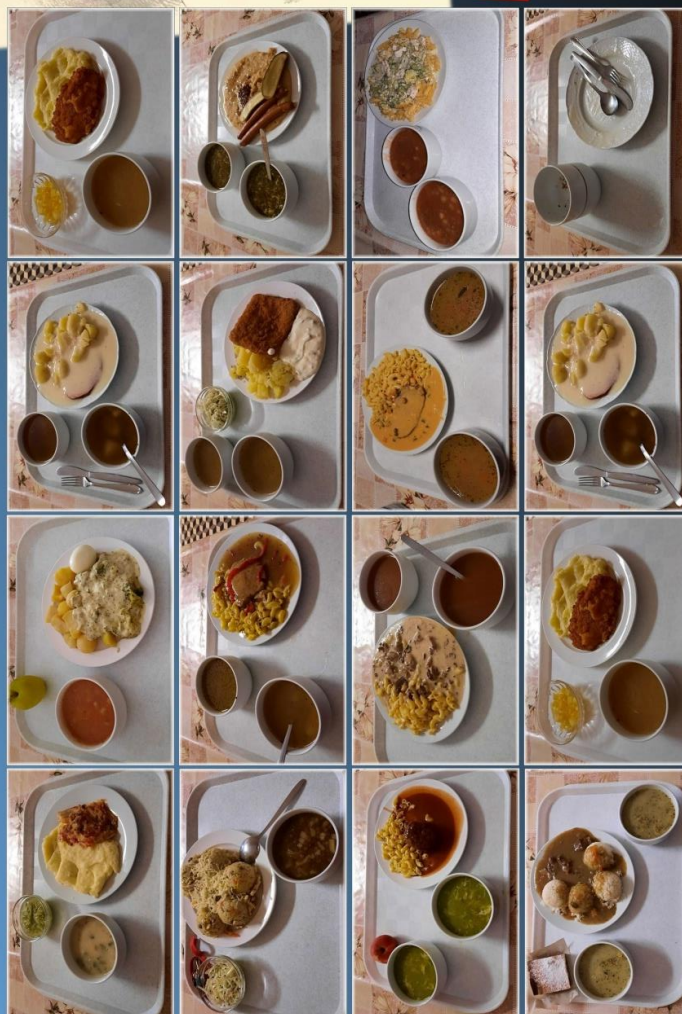

Jídelna Grohova	3
Tvůrčí psaní studentů – Po stopách jednorožců	4
Literární soutěž – Setkání s tajemnem	6
Zajímavý koníček – SDH Brno Královo Pole.....	8
Úvaha – MotoGP mýma očima.....	10
Erasmus Vídeň.....	12
Můj nejzajímavější sportovní zážitek	17
Sport, který mě nezaujal	19
Recept.....	22
Poznej svého učitele.....	23
Vyslechni svého učitele... Tentokrát s Peterem Milčákem.....	25
Pozvánka do divadla na měsíc květen.....	29
Resuscitace v tramvaji aneb když se síly spojí.....	31
Tajemný předmět.....	34
Medailonky sportovců.....	35
Rébus.....	39
Zpátky do autoškoly	40
Kronika školy aneb co se událo ve škole za měsíc.....	41
Kde nás najdete?	60

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

**Kam na oběd?
Grohova!**

Autor: Alexandra Szemánová (2D)

Vždycky jsem chtěla v knížce, či příběhu začít ultra hustým prvním odstavcem, kterým dramaticky začnu celý příběh, abych (kdyby náhodou) upoutala hodně očí. I nadpisy nebo názvy knih jsem uměla zpracovat dobře. Můj nejoblíbenější název byl asi „Po stopách jednorozčců.“ Dokonce i paní Novosáková (moje výborná učitelka češtiny na základní škole) uznala, že kdyby tuto knížku viděla v obchodě, chtěla by si ji přečíst už jen kvůli zajímavému názvu. Příběh měl být vlastně jednoduchý. Život vesnické dívky, která má mámu v blázinci a její otec nechce, aby za ní chodila. Nedostala jsem se ani na třetí kapitolu. Příběh vždycky vázl.

Za můj život už jsem psala hodně příběhů, ale jen pár jsem dokončila a nikdy to nebylo na 100 % to, co jsem opravdu chtěla napsat. Někdy mi přijde, že mám v hlavě až moc nápadů, jak rozvrhnout příběh, že mi to pak samotné nedává smysl a radši začnu psát něco jiného, abych myšlenku nezapomněla. Smutný osud stovek nedopsaných knih. Nejedem člověk mi říkal, že i největší spisovatelé mají nejlepší příběhy v krabicích na půdě už dávno posázených prachem a harampádím. Jenže já je ani na tu půdu nedostanu, dřív sama rozhodnu, že je to šunt a jde to rovnou do koše. Neuznávám vlastní talent? Neřekla bych, jen chci „na poprvé“ vyjít s něčím velkým.

Když už chcete zazářit a vystoupit ze stínů biliónů druhých lidí, kteří jsou v mnoha věcech lepší než vy, musíte vymyslet, jak být o krok před nimi. Přijít s něčím, co nikdo neviděl anebo je pravda vidění skvěle zakryta. Posunout si hromadu náhodných lidí s naprosto odlišnými názory na svou stranu a přimět je být jednou skupinou. Tak si zpěváci tvoří fanoušky, kteří chodí na koncerty. Sejde se pár lidí, co mají stejný, nebo podobný hudební vkus, zalíbí se jim slova písniček a už chtějí přidavek. Je to vcelku jednoduchý princip. Princip, který funguje už nějakou dobu. Stejně je to s knížkami. Chce to dobrý námět, ještě lepší nápad, skvělý jazyk, dokonalé používání slov a hlavně odvalu na to být vlastním kritikem. Sám hledat chyby v prach pusto jednoduchých větách. Přemýšlet, zda jednotlivé části neposkládat jinak a jestli náhodou nepřekopat celý příběh.

A tak jsem tady já. Člověk, rozhodnutý napsat něco bez přemýšlení, bez příběhu, bez složitých zápletek. Psát to tak, jak to je. Psát pravdivý příběh, abych se na sebe za pár let podívala a řekla si: „Jo, zvládla jsem to. Dokončila jsem 4 roky studia na zdravotnické škole a teď mě čeká budoucnost, které chci jít naproti.“ Bůh ví, co se za tu dobu všechno stane, ale já budu u toho, abych to všechno vylila na papír. Nemůžu si určovat pravidla u něčeho, co pravidla ani mít nemůže, ale můžu psát, co chci. Ukázat to tomu, kdo bude chtít, a já budu ochotná ukázat vlastní slova. O tom to je. Najít odvalu psát pravdu.

Nikdy jsem nic nedopsala. Teda pokud nepočítám tu jednu malou knížečku s padesáti stranami, na kterou jsem v mých jedenácti letech byla nesmírně hrdá. Ale musím uznat, mělo to krásný děj. Myslím, že můžu využít trochu mého ega (kterého nemám na rozdávání) a říct, že jsem vždy měla velkou kreativitu. Teda co se týče příběhů.

Děj této knížky byl vlastně jednoduchý. Jedna zvědavá holka, bez přátel, s milující rodinou udělala jednu chybu a zjistila, že vlastně neměla tak krásný život a nestáli za ní tak milující lidé. S chybou však přišlo i zcela nové a opravdové přátelství. Ten den si dívka uvědomila, že ne všechno je takové, jak se na první pohled zdá. A taky, že přátelé (pokud jsou to ti praví) jsou rodina i když s nimi není pokrevně spojena. Mimo tyto srdcervoucí citáty tam samozřejmě hrají roli i čarodějnice, zámek na vysokém kopci, démoni, skřeti, zvířata co umí mluvit a jak každý dobře ví, šťastný konec.

Na tohle řeknu jen jedno. Ať jsem byla dětinská, nebo ne, bylo to krásné. Tenhle můj svět jsem měla celý můj život a sem tam se tam vracím doted'. Každý totiž věří v něco. Já nevěřila v nic (nepočítám Ježíška a Mikuláše), proto jsem si víru vymyslela sama. Víru? Ne, jen moji Zemi Nezemi. Moje království. Můj šťastný příběh bez konce.

Můj názor je, že člověk potřebuje v něco věřit, aby z života nevyletěl. Víra je něco, co každého drží nad vodou. Víra nám dává naději, radost, štěstí a odhodlání si jít za svým. A ve chvíli, kdy člověk má za čím jít, pokračuje ve svém příběhu. Bez cíle se těžko někam jde.

„Projedeme se?“ zazněla otázka jako každý večer, kdy jsme byli na cestě domů, ale nikomu se tam ještě nechtělo. „Dobře, ale jen kousek.“ odpověděla mamka a my se s mladší sestrou z radovaly. Máme rády večerní projíždky, kdy je na silnici klid a člověk vidí i lesní zvěř u silnice. Jelo se přes různé vesnice a lesy a najednou jsme projížděli jedním opravdu temným lesem, ve kterém nebylo vidět na krok. Když jsme odbočili do kopce a stále kolem byly lesy, o pár metrů dál jsem uviděla s mámou u silnice světle šedou postavu, jak sedí na okraji silnice, naštěstí ne v našem směru. Mladší sestra si ničeho nevšimla, protože koukala do mobilu. Když jsme vjeli do další vesnice, máma se mi svěřila s tím, co tam viděla a já řekla, že se jí to určitě zdálo. Navedla jsem ji k tomu, aby auto otočila a podívala se znovu, aby se jí lépe spalo. Sama jsem tam ale viděla někoho taky. Jakmile jsme tím místem projížděli znovu, u silnice nikdo nebyl, ale v těch místech byl v příkopě památeční náhrobek, že zde někdo umřel, jenže byl víc jak metr od silnice v příkopu, takže to co jsem s mámou viděla, nemohl být tento náhrobek. Zamrazilo nás a radši jsme odjeli pryč. Shodli jsme se na tom, že sem zajedeme raději ve dne a podíváme se, o koho šlo.

Další den jsme na toto místo znovu zajeli a zjistili, že zde zemřela vinou nesvědomitého řidiče holčička jménem Alenka Doušková, která tenkrát měla pouhých 12 let a bydlela v Brumově. Byla tam i její fotka, ale datum, kdy se to stalo, tam bohužel nikdo nevedl. Svítily zde i svíčky, které ale ještě den předtím nesvítily, asi ji někdo pravidelně stále navštěvuje. Jeli jsme raději opět domů a domluvili jsme se, že jí tam dovezeme někdy svíčku, nebo andělíčka, protože se nás to dotklo a bylo nám líto takto mladého života.

O pár dní později jsme byli v obchodě a padla mi tam do oka soška andělíčka. Ukázala jsem ho mámě se slovy, že bychom ho mohli koupit Alence a ta souhlasila s podmínkou, že tam ale dnes už nepojedeme, bylo totiž kolem sedmé večer a tma. Nakonec jsme tam ale přece jen zajeli, a to se nám málem stalo osudným. Auto jelo chvílemi úplně samo, jako kdyby ho něco popohánělo, abychom se k cíli dostali co nejrychleji a nic nás nezdrželo a nezkřížilo nám cestu, potkali jsme pouze jedno jediné auto, které ale odbočovalo, kdyby ne, museli bychom zastavit a počkat, až projede, silnice byla úzká. Když jsme dojeli na místo, měla jsem zvláštní pocit, ale nevěnovala jsem mu pozornost. Dali jsme Alence andělíčka ke květinám u náhrobku a chvíli tam tiše stáli. Poté jsme se rozhodli zase odejít, sedli jsme do auta, jeli se s ním otočit a poté se projíždělo opět kolem toho náhrobku zpět domů, nic u něj nestálo. Jenže když jsme se asi o pět metrů dál podívali na druhou stranu, uviděli jsme tu postavu znovu i s náhrobkem, asi metr a půl od silnice v lese. Hodně nás to vyděsilo a nemohli jsme od toho odtrhnout oči. Probudila nás z transu až světla protijedoucího auta, máma musela strhnout volant zpátky do

našeho pruhu, protože v tom transu jsme přejeli blíže k tomu přízraku a jedním kolem jsme byli už v protisměru. Vypadalo to, jako kdyby tam nechtěla být sama a chtěla si nás tam nechat. Naštěstí vše dobře dopadlo a my jeli dále domů. Po cestě pryč jsme si všimli, že nám normální světla začala svítit jako dálková a dálková světla svítla tak moc, že to osvětlilo velkou část lesa. A později se nám začalo rychle zamlžovat najednou celé auto a nešlo se toho zbavit, tak jsme museli zastavit. Nikdo z nás to nechápal, protože jsme jeli už dlouho a auto by se zamlít nemělo, hlavně ne tak rychle a tolik. Byla tam cítit i hlína a tráva, vzduch se uvnitř ochladil. Jakmile jsme auto odmlžili, jeli jsme domů, naštěstí už bez problémů a dojeli jsme v pořádku.

Na to místo jsme pak už jeli pouze jednou. Až když jsme zjistili, jak to celé bylo. Mámina kolegyně v práci je ze stejné rodiny jako ta holčička, akorát ta holčička zemřela zhruba před 40 lety. Jela s (možná nevlastním) tátou a strejdou pro jablka, ale už pro ně nedojeli. V té době nebyli pásy, ona seděla vzadu a ti dva vpředu. Byli mladí, mohlo jim být okolo 30 let tenkrát. Táta řídil a strejda ho podporoval k rychlejší jízdě, říkal mu, že to určitě výše nevytáhne. On se nechal vyprovokovat a jel rychle, potom byl nucen zbrzdit a to se stalo Alence osudné. Vedle ní byly vzadu položené prázdné bedny na jablka, nějak ji praštily po hlavě asi nebo lrkou a to jí zlomilo vaz. Zbytek posádky v autě přežil. Od té doby, co jsme tohle zjistili, máme klid. Asi chtěla, aby se tento příběh oživil. A my její přání splnili. Tohle je mé setkání s tajemnem, které je založené na pravdě.

Autor: Kateřina Strnadová (2B)

Ke sboru jsem se dostala dva roky zpět. V roce 2018 do třídy přišla nová žákyně, která se zajímala a sama dělala dobrovolné hasiče, a jelikož jsem v tu dobu nedělala žádný sport, tak jsem zkusila přijít na schůzku. Ještě před tím jsem dělala volejbal v Brně v Jehnicích, „špičkově“. „Hasičina, to je dřina“ říkáme si na hasičce, když celou zimu trénujeme a připravujeme se na sezonu. Od ledna nového roku začíná sezona adrenalinu, štěstí, smíchu i zklamání. Dohromady máme v sezoně okolo 20 soutěží, mezi tím se objevuje i okrskové, krajské a republikové soutěže. Tento sport je hlavně náročný na kondici těla, člověk musí být rychlý a bystrý, ale když to nesplňujete, vůbec nevádí. Můžete dělat jakoukoli věc. Soutěže se skládají z různých aktivit, např. Požární útok, štafeta požárních dvojic, běh 60 m s překážkami, běh 100 m s překážkami, TFA, branný běh, atd... Nejvíce se soutěží v požárním útoku.

Můžeme se chlubit tím, že máme více-mistra MČR Filipa Kaláška, co chodí taky k nám na SZŠ Jaselskou. Je to velký úspěch a dobrá reprezentace našeho sboru.

Hasiči ale nejsou jen o sportování, máme i kulturní akce, které provádíme a taky se i bavíme a pomáháme lidem. Pořádáme den dětí na Slovanském náměstí, Vinobraní, Erbovní slavnosti, sportovní den na Kraví hoře, Hasičské poutě a výročí... Pomáhali jsme lidem

i v covidové době, kdy jsme rozvázeli roušky a stavěli rouškomaty. Každý rok máme o prázdninách hasičský tábor, kde si to všichni užijeme.

Proč jsem si vybrala zrovna SDHP? Chtěla jsem zkusit něco neobvyklého, co jen tak někdo nezná a taky je to zajímavý sport. Mám ráda, když vysvětluji lidem, co je to proudnice a hadice C... Jsou tam super zážitky a super lidi, i když někdy nevyhrajeme nějakou soutěž, pořád se smějeme a řekneme si, že zamakáme na sobě a vyhrajeme další. Myslím si že jsme dobrý tým, který se jen tak něčeho nelekne. Máme dost sportovní náladu, takže i když prohrajeme, tak jsmesice naštvání, ale pořád máme náladu se smát.

Autor: Marie Anna Havránková (absolventka školy)

K motorcům jsem tíhla už jako malá, a to vlastně díky mému úžasnému tátovi, který se v tomto sportu pohybuje téměř celý život.

Když jsem byla menší, byla to pro mě spíš zábava a moc jsem tomu nerozuměla, ale čím jsem starší, tím víc se do toho vžívám a je to pro mě takový rituál už několik let. Aspoň si to pustit v televizi, když už u toho nemůžu být naživo.

Říkávala jsem si, co na tom ti jezdci vidí, proč to dělají, když jejich život může kdykoliv skončit... Jenže to je ta krása.

Ten pocit svobody, kontroly, adrenalinu, procítění, láska... To vše díky jednomu stroji – motocyklu. Vidět je na trati závodit o to, kdo bude první, je jako by se vraceli zpět do dětských let, když se předháněli, kdo bude první na konci silnice. Všichni závodníci závodí srdcem a vy to z tribuny vycítíte, dokáže vás to přimět vcítit se do situace jezdce. Baví je to a naplňuje je to, nedělají to proto, že je někdo nutí, ale proto, že chtějí, protože je to baví...

Pro mě jako pro diváka, je to jako chvíle, kdy na všechno zapomenou a jen sledují, co se bude dít, kdo bude mít lepší start, kdo jak zajede kolo a jak se umístí. V ten moment neřeším nic, jen sleduji a modlím se.

A teď můj pohled jako řidiče... At už je to auto nebo motocykl, je to na stejný princip... Buď to milujete nebo to nenávidíte, nic mezi tím neexistuje.

Nejde popsat, co vám to dá, každému něco jiného, ale je to pořád stejné... Vášeň, adrenalin, kontrola, svoboda, odreagování, štěstí, relax.

Někdo pro tyto pocity cvičí, někdo jezdí, všichni jsme rozdílní a to je krása toho všeho... Všechny jezdce spojuje to stejné, ale přesto to každý prožívá jinak.

V neděli 6. 2. 2022 se vydala skupina 11 žáků (10 děvčat a jeden chlapec) z 2 a 3. ročníků, oborů sociální činnost a zdravotnického lycea v doprovodu Mgr. Jany Váňové a Mgr. Zuzany Klimešové na 14denní stáž do Vídně.

Po příjezdu jsme nebyli zrovna okouzleni zevnějškem ubytování, vzhled budovy nás celkem vyděsil, ale když jsme se dostali dovnitř, nastalo příjemné překvapení, ubytování bylo pěkné, pohodlné. Byli jsme spokojeni a následujících 14 dní probíhalo v příjemně strávené atmosféře.

Bohužel z důvodu covidových opatření nás organizace pořádající stáž nemohla zařadit do žádných sociálních organizací, proto jsme měli náhradní program, který spočíval ve vytvoření projektu v anglickém jazyce, v návštěvě muzeí, výstav a poznávání památek města Vídně.

V den příjezdu jsme ještě neměli sestavený program, proto jsme se vydali k nejbližším památkám, jako je například Hundertwasserhaus. Od druhého dne pobytu byl již vytvořen program a navštívili jsme následující památky: Rakouská národní knihovna, galerie Albertina, přírodovědecké muzeum, uměleckohistorické muzeum, anatomicko-patologické muzeum, technologické muzeum, zámek Schönbrunn, Belvedere a Stephansdom. Návštěvy jsme

absolvovali většinou dopoledne, poté jsme měli volno, kdy jsme si mohli individuálně vybrat svůj vlastní program. Někteří z nás šli prozkoumávat město Vídeň, jiní se věnovali sportu či odpočinku. Ve zbytku času jsme pracovali na projektu, který jsme dostali zadaný zvláště od vyučujících a od hostitelské organizace.

Dny začínaly pro každého v jinou dobu. Část z nás si přivstala v 6.30 hodin ráno a věnovala se cvičení a část radostně vespávala až do snídaně ☺, což bylo v 8.30 hod. Po snídani, kterou jsme měli dovezenou společně s jídlem na celý den, jsme se připravili na odchod. Následně jsme strávili 3–4 hodiny návštěvou některé z výše uvedených památek. Večery jsme trávili všichni společně, povídali si nebo hráli deskové hry.

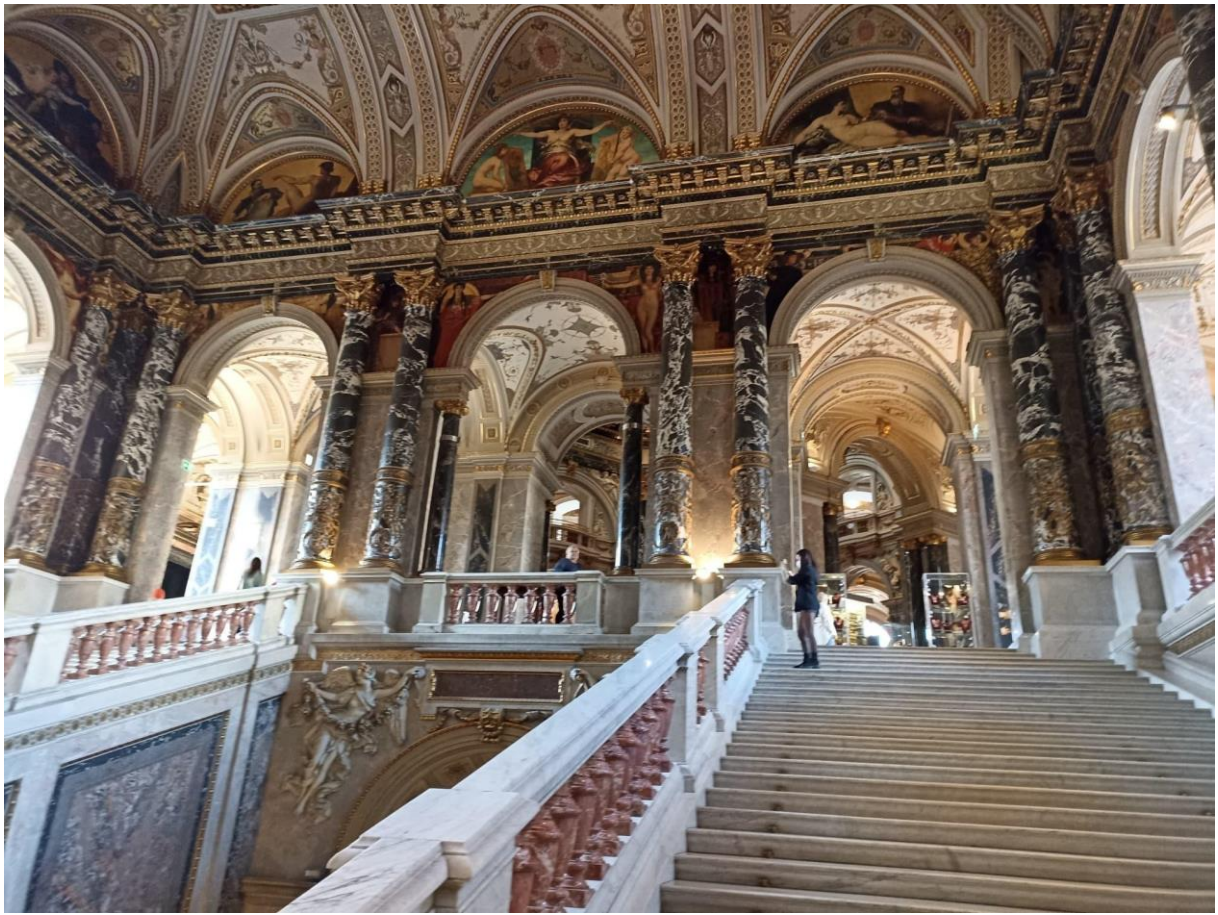
Ve Vídni jsme se rychle zorientovali, po pár dnech jsme měli přehled o městě a věděli, jak cestovat metrem i místní MHD. Na našich cestách jsme se dostali i do situací, kdy jsme se potřebovali domluvit, a tak jsme měli možnost ověřit si své jazykové dovednosti.

Při rozhodování, zda se máme zapojit do projektu ERASMUS, jsme váhali, protože to znamenalo opustit naši komfortní zónu, ale rozhodně toho nelitujeme. Hodně nás to posunulo vpřed a zanechalo to v nás příjemné pocity. Na konci pobytu nám bylo umožněno vydat se na exkurzi do jednoho ze zařízení, kde jsme měli vykonávat odbornou praxi. Díky tomu jsme lépe poznali, jak funguje systém péče v Rakousku. Nelze také opomenout, že za dobu pobytu jsme celkem absolvovali 4 testy PCR, naštěstí vždy bez pozitivního výsledku.

Výstupem z této stáže bylo natočení denního blogu v německém jazyce a vytvoření prezentace v anglickém jazyce na přidělená sociální zařízení ve Vídni. Pokud někdy dostanete takovou příležitost jako my, „popadněte ji za pačesy“ a nenechte si ji utéct.

Zvláštní díky bychom chtěli věnovat našemu učitelskému dozoru. Paní učitelce Váňové a paní učitelce Klimešové, které s námi měly pevné nervy a za každé situace nám pomohly. Bez nich by ten pobyt nebyl tak úžasný. Děkujeme, že nám důvěřovaly a nechaly nám možnosti rozhodování v tom, co chceme dělat. Také jsme velmi vděční paní ředitelce a paní učitelce Kašparovské, které si daly spoustu práce s vyřizováním a umožnily nám pobyt ve Vídni.

Více fotek naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/projekty/erasmus/>

Za můj nejzajímavější sportovní zážitek považuji zdolání Rambo dráhy. Celý tábor byl v duchu adrenalinu, bojovek a těžkých podmínek (sbalení základních věcí na přežití 3 dnů v lese bez zubního kartáčku, deodorantu a veškeré technologie...).

Jedná se o vojenskou dráhu plnou bláta, špíny a překážek. V areálu se totiž konala i vojenská cvičení a airsoftové tábory. Rambo dráha je neoblíbená díky jámě plné bahna, vody a močůvky. Avšak jsme si ji museli nejdříve naplnit v omezeném čase litry vody. Zkušenosti s touto dráhou jsem již měla z minulých let, proto jsem vybíhala jako jedna z prvních. Na začátku celé dráhy se člověk musí plazit pod dlouhou sítí. Následuje slalom, který je jedním z nejlehčích na celé dráze. Poté následoval běh, při kterém nám přes natažené ruce dopředu pověsili pneumatiku z traktoru. S pneumatikou jsme museli běžet 2x50 metrů tam a zpět. Přestože byl běh namáhavý, nebyl prostor pro výdech. Následoval překážkový běh, ale tentokrát bez pneumatiky. V této části jsme museli běžet a přeskakovat naskládané pneumatiky na sebe až po pyramidu, která nám sahala nad pas. Po zdolání překážek nás čekala šikmá rovina. Energie a síly docházely, ale nejspínavější část nás teprve čekala. Nemusím zmiňovat, že jsme vše museli splnit v časovém rozpětí. Po zdárném zdolání dosavadních překážek jsme doběhli před jámu plnou bahna a močůvky, která šla cítit do širokého okolí. Těsně nad hladinou byl provaz, který jsme museli podplavat. Jelikož bahno klouzalo, bylo i složité vylézt ven. Myslím si, že po zdolání

celé dráhy nás čekal šok, a to obava ze zápalu plic. Běhali jsme večer a voda byla studená. Přes den se nám zdál místní rybník ledový, ale po vymáčení v bahnu jsme se v něm krásně ohřáli!

Nikdy mě asi nezaujal fotbal. Párkrát jsem ho hrála a přijde mi nezajímavé, nezábavné a nezáživné, jen kopat do míče a jediné z čeho mít radost je, když trefím branku a dám gól.

A taky si myslím, že je blbost mít z toho tolik peněz. Hráče to baví, je to zábava pro fanoušky stejně jako třeba herectví, ale proč má člověk, který kope do míče, víc peněz než člověk, co zachraňuje lidské životy každý den?

Fotbal mě nikdy nebavil, jeden z důvodů je to, že se v něm běhá, a to ráda nemám. Pozitivní je že je to hra kolektivní, je fajn že se u toho hráči sblíží a hrají za jeden tým. Další pozitivní na něm je, že se hraje venku, což je mnohem lepší, než hrát strávit hodně času v zavřené hale.

Hodně mě udivuje a překvapuje, jak hráči hrají za každého počasí. A taky se mi líbí jak fanoušci napjatě fandí, a jak to někteří hodně prožívají, což se v některých jiných sportech říct nedá. To jsou asi důvody proč to hráče tolik baví a fanoušci za to utrácejí nemalé peníze.

Já se fotbalu nikdy věnovat nebudu a i když si myslím že lékaři jsou mnohem důležitější a měli by být za to víc odměněni, tak je fotbal v určitých věcech zajímavý a pro fanoušky a určitě i hráče je to nezapomenutelný zážitek.

Sport, který nesnáším je gymnastika. Gymnastika je soubor tělesných cvičení, jehož cílem je všestranný rozvoj lidského těla a udržení zdatnosti a celkové dobré výkonnosti. V užším slova smyslu se termín gymnastika používá pro označení sportovních disciplín, jejichž společným znakem je důraz na čistotu provedení silově či koordinačně náročných tělesných prvků. V nejužším slova smyslu se někdy zaměřuje za sportovní gymnastiku, jedno z řady soutěžních gymnastických odvětví. Nesnáším ho z důvodu, že gymnastika je moc ohebný a akrobatický sport pro hubené holky. Nejde mi hvězda ani stojka a ani nic podobného. Proto se vždycky modlím abychom v tělocviku nedělali nějakou stojku, hvězdu, něco na kladině nebo něco na kruzích. Ale naopak mám nejradši volejbal, florbal, přehazku a basketbal.

Sport, který mě nezaujal a asi to takhle bude i dál, je fotbal. Abych řekla pravdu, nemám k tomu úplně velké důvody, ale přijde mně to strašně hraný a vůbec ne napínavý. Navíc, když se podíváte, kolik ligových, extraligových hráčů jsou schopni simulovat, jenom aby protáhly hru, přijde mi to komické. Poté tu jsou hráči (v jiném sportu), kteří si při hře vyvrtnou kotník nebo si

způsobí jiné vážnější zranění a hrají dál s bolestmi, jenom proto, aby hráli a vyhráli. Jako další důvod, proč se mě fotbal nezaujal, je jeho strašně pomalá hra. Deset minut si spolu mohou kopat spoluhráči, nebo i déle, dokud jim míč někdo nesebere nebo dokud se sami nerozhodnou nahrát někomu jinému. Chápu, že třeba už dali gól a nechtějí nic uspěchat, aby to nebylo napínavé, ale v tom jsou právě některé sporty tak krásné, protože se neví do poslední chvíle, kdo vyhraje. Je pravda, že díky tomu že hrají basketbal, kde se vše řízeno různými časy jako 24 vteřin na útok, 14 vteřin na útok, 4 vteřiny, 8 vteřin na polovině a další časy mi většina sportů už přijdou pomalé, zbytečně zdlouhavé, a vůbec ne napínavé. Ale to je už můj osobní pohled na hru. V jednom mají u mě hráči fotbalu respekt, a to v běhu. Kdybych měla běhat 90 minut po 120 m velikém hřišti, to bych asi nedala. A další obdiv u mě mají díky jejich trikům s míčem. Myslím tím různé nožičky, přenesení balónu na záda, kličky a jiné. Vypadá to skvěle a podle mě se to člověk nenaučí ze dne na den. Abych na konci této práce nějak shrnula svoje myšlenky a názor, nelíbí se mi hra ve fotbale, nemám zapotřebí se dívat na zápasy v televizi nebo na živo, ale nemám také zapotřebí veřejně pomlouvat fotbal a urážet ty, kteří ho hrají nebo se jim líbí a rádi ho sledují. Oblíbený tým ve fotbale nemám, protože tento sport vůbec nesleduji.

Nejvíce mě nezaujal golf. Je to tak nudná hra, úplně nezáživná, není tam žádná akce nebo něco, co by mělo zaujmout nebo pobavit. Sice neznám pravidla a jediné co vím, je to, že hráč musí dostat míček do důlku, asi za co nejmenší počet odpalů, myslím, ale jinak nechápu, o co tam jde. Kdo něco takového mohl vymyslet? Se asi někdo hodně nudil, aby ho napadlo tohle. Chápu, že pro některý to může být relax, odpočinek, přijdou na jiné myšlenky, mají u toho klid, ale co úplně nejvíc nechápu je to, že za tuto nudnou hru berou hráči takové peníze, já bych řekla, že je berou za nic. A stejně mi přijde hloupé odpálit míček někam, kam musím potom dojít nebo někteří, asi bohatší, mají pojízdné vozítko, autíčko nebo co to je. Neříkám, že bych se v tom vozítku nesvezla, chtěla bych to zkusit řídit, ale to je tak asi všechno. Já jsem si zahrála minigolf, to mě baví, protože tam jsou překážky, je to s tím napínavější a taky je u toho zábava a nemusí se chodit nikam daleko.

Už jsem hrála nebo zkoušela spoustu sportů. Některé mám moc ráda, některé mě nezaujaly. Mám ráda adrenalinové a trochu nebezpečné sporty jako je například horská cyklistika. A nemám moc ráda takové sporty jako gymnastika, krasobruslení nebo synchronizované plavání, pro mě jsou nudné a bez adrenalinu, ve kterém rozhodují všechno rozhodčí.

Se sporty jsem nikdy neměla moc velký vztah, ale sport který mě vždycky nebavil a nezaujal byl nejspíš basketbal. Nebaví mě taky z toho důvodu, protože je pro vysoké lidi a skákat mezi těmi vyššími, mě fakt nebaví. To skákání zase tak hrozný není, ale když už se přiblížím ke koši, tak je ještě horší bod tohoto sportu, a to se do něj trefit. Je těžké si hlídat míč a přitom se trefit do košíku. Já mám vždycky na to smůlu a nedaří se mi nikdy trefit do koše. Vysocí lidi to mají jednodušší, protože se do koše trefí více pravděpodobněji, než jak by se to mělo stát u mě. Jsem ráda, že tenhle sport jsme nikdy moc na školách nehráli a radši už teda hrajeme něco jiného. Tenhle sport mi přijde velmi náročný. Neříkám, že ostatní sporty jsou lehké, ale basketbal je opravdu těžký sport. Driblování moc nemusím, protože se mi někdy stane, že mi míč odlítne a honit se za míčem mě potom nebaví. A když si představím, že musím dobelhat driblováním míč ke koši a dávat přitom bacha na to, jestli mi ho hráč nepřebere, no tak mi to přijde obtížné.

Pro mojí seminární práci na téma sport, který mě nezaujal jsem si vybrala tenis. Tenis jsem si vybrala, protože mě nikdy nezaujal a nebaví mě ani se na něho dívat v televizi. Tenis jsem zkoušela tak dvakrát a ani mi moc nešel, což si myslím, že hodně souvisí s tím, proč mě ani nebaví. Navíc pokud si zajdete na zápas nebo se na tenis podíváte v televizi, tak jsou všichni v klidu a fanoušky skoro neslyšíte. Chtěla bych to srovnat například s hokejem, na který mě baví koukat i chodit na zápasy. Všichni křičí, fandí a celkově hokejový zápas je fakt vzrušující. Taky u tenisu potřebujete mít rychlé reflexy a s tím mám celkem problém, takže pro mě to není ani moc vhodný sport.

Tenis patří mezi jedny z nejnáročnějších sportů, i pokud jde o peníze. Pokud tenis chcete hrát na nějaké úrovni nebo se naučit pouze základy, zaplatíte slušný obnos peněz, tedy pokud nemáte to štěstí a někdo z vaší rodiny se tenisu nevěnuje. I z pohledu rodiče platit všechny výdaje a pokud se dítě rozhodne hrát tenis může se stát, že na takovýhle koníček nebude mít dostatek financí, pokud jste z chudších poměrů nebo nejste ve vyšší platové třídě. Dále máte malou pravděpodobnost, pokud se dítě rozhodne udělat v tenise sportovní kariéru. Šance je matematicky tak jeden ze sta, který se stane špičkovým tenistou. Jak už jsem zmínila, na tenis potřebujete mít dostatek financí, a to ovlivní i jací lidi ho hrají. Nechci nikoho odsuzovat, ale se všemi co znám, kdo hrají tenis, jsou snobové zahledění do sebe a pokud dojde na téma tenis, začnou vás ponižovat, protože vy to neumíte, tudíž to slovo je skoro zakázané. Ale to je spíš o mé zkušenosti, že zrovna takoví lidé hrají tenis a možná i proto ho mám spojený celkem negativně.

Kdybych to shrnula, tak tenis asi nemusí být špatný i co se týče udržení si dobré kondice, ale pro mě je jak nevhodný, tak k němu nemám citový vztah a k tomu všemu mě nudí.

Mrkvový krém

Ingredience

- dvě větší mrkve
- jednu malou cuketu
- 2 stroužky česneku
- menší cibule
- 500 ml vývaru
- 3 menší brambory
- 250 ml smetany ke šlehání
- máslo
- chilli
- pepř
- sůl
- popřípadě petržel

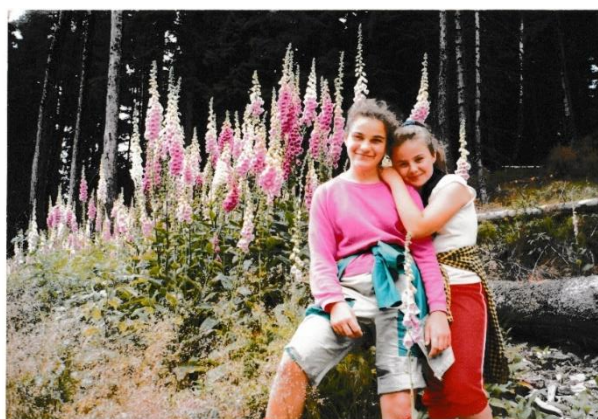
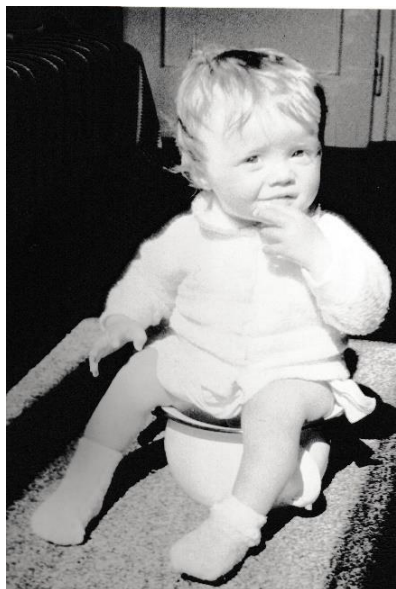
Do hrnce si dáme rozehřát máslo, osmahneme si na něm cibuli nakrájenou najemno a česnek. Dále pak mrkev nakrájenou na větší kolečka a cuketu na podobné kousky. Zalijeme vývarem přidáme brambory na kostičky a necháme vařit, dokud mrkev nebude měkká. Potom polévku rozmixujeme tyčovým mixerem a přidáme smetanu. Necháme ji povařit a dochutíme pepřem, solí a chilli nebo petrželí.

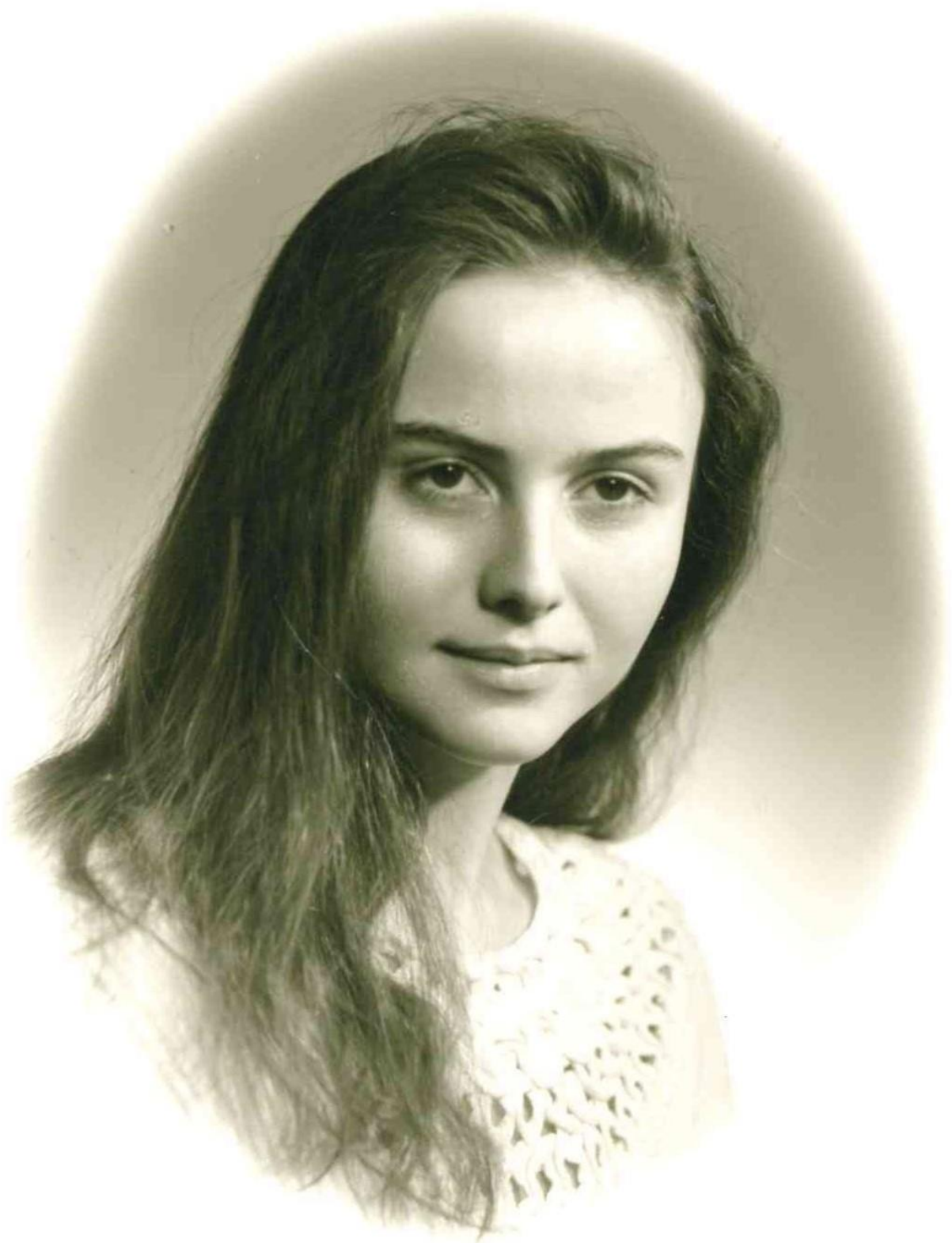
Poznej svého učitele

Autor: Redakce

V této rubrice našeho časopisu máte možnost hádat, kdo z učitelů se skrývá za mladistvým vzhledem na fotce.

Kde jste se narodil a kde momentálně žijete?

Narodil jsem se v Spišské Nové Vsi v jednom z nejkrásnějších regionů na Slovensku se vstupní branou do Slovenského ráje a blízkých Tater.

Do ČR jsem se dostal díky basketbalové kariéře. Momentálně žiji v Brně.

Jak dlouho působíte tady u nás na škole? Kde jste působil předtím?

Tady působím necelý rok a předtím jsem pracoval jako osobní trenér.

Jaké školy máte vystudované?

ZŠ Spišská Nová Ves

SPŠ Banická Spišská Nová Ves – obor elektrotechnika v dopravě a spojů, dopravní provoz

FSPS MU – Trenérství a učitelství TEV

Jaké učíte předměty a jaké jsou vaše další funkce na škole?

Učím zatím pouze tělesnou výchovu...

Co máte na naší škole rád?

Dvůr a krásný výhled z kabinetu (přes mříže). Dobrý a pomáhající kolektiv. Do školy už konečně chodím rád ☺.

Co byste na škole naopak změnil?

Kdyby Bůh dal, uzákonil bych minimálně čtyři hodiny tělesné výchovy týdně.

Vzpomenete i jaký jste byl student? Měl jste někdy nějakou důtku nebo sníženou známku z chování? Jestli ano, tak za co?

Student jsem byl průměrný, nevyčníval jsem v ničem, pouze v tělesné výchově a jazycích. Hrdě jsem reprezentoval školu v tělesné výchově. Bavil mě také zeměpis, dějepis a německý jazyk.

Na střední škole jsem měl důtku z chování za incident, který mě dodnes nemrzí, ale nebudu se o něm dále vyjadřovat.

Co vy a tělesné tresty? Jste pro nebo proti? Zavést či nezavést?

Zavést, ale střídavě.

Jak se Vám komunikuje s rodiči? Zažil jste už nějakého rozzlobeného rodiče?

Nezažil.

Kdo nebo co v životě byl váš nejlepší učitel?

Moje třídní učitelka na základní škole, do které jsme byli všichni zamilovaní. Přišla rovnou z vysoké školy a nám bylo deset let a byla to velká sportovkyně, postavou i duší. Díky ní sportovala nejen celá třída, ale i celá škola.

Na druhém stupni jsme měli výborného tělocvikáře, se kterým jsme dělali všechny sporty a hlavně jsme pořád chodili ven. Neznal špatného počasí, pouze špatného oblečení.

Co Vás nejvíce baví a na druhou stranu štve na této profesi?

Vychovávat a usměřovat nové generace k lásce k pohybu. Štítím se lenosti, nezájmu a otrávenosti některých žáků. S úsměvem jde všechno líp.

Jaká akce, kterou pořádala naše škola, byla pro Vás nejzajímavější?

Určitě pochodové cvičení a pohyb v přírodě na čerstvém vzduchu.

Máte nějakého oblíbeného žáka? Jaká je Vaše oblíbená třída?

Nemám oblíbeného žáka, všichni jsou u mě oblíbení, když vidím radost z pohybu, úsměv na tváři, smích a tím vyplavování hormonu štěstí z pohybu.

S jakým zaměstnancem školy, či pedagogickým kolegou nejvíce kamarádíte? S kým se Vám nejlépe spolupracuje?

S kolegama v kabinetě. Každý den mně naplňují chutí do práce. Je radost s nima spolupracovat.

Chtěl jste být učitelkou už od dětství? Pokud ne, proč jste se stal učitelem?

Mým snem bylo stát se rušnovodičem (vlakvedoucím) nákladních vozů. Můj táta, dědeček, aji pradědeček jezdili s tímto nádherným strojem. Dědeček a pradědeček i na parním stroji.

Miluju, když vidím pohyb a usměv na tváři lidí, které trénuju. A že to svěřencům dělá dobře. Když se potom začnou sami hýbat, je to pro mě úspěch.

Máte nějaký životní vzor?

Určitě moje rodiče. Jen mně vadí, že táta hodně kouří. Ale i tak jsou to nejlepší rodiče na světě 😊.

Jaké máte ráda seriály a filmy?

Nemám televizi a volný čas radši trávím s rodinou venku v přírodě.

Jakou posloucháte hudbu a máte oblíbeného interpreta?

Nemám radio a volný čas radši trávím s rodinou venku v přírodě. Pokud se ale najde čas, tak rád poslechnu Desmod, IMT Smile a Queen.

Jaké čtete knihy?

Velmi rád čtu historií a autobiografie. Momentálně mám rozečtenou knížku Kód zla, kterou doporučuji všem.

Jaké máte koníčky? Provozujete nějaký sport?

Sport obecně. Nejradši mám rád sporty v přírodě a celoroční plavání. Čím chladnější voda, tím lepší. V minulosti jsem závodně plaval za KP SNV a basketbal za Mistelbach a u nás za Sokol Šlapanice. Největším úspěchem je účast v kvalifikaci na ME Evropy v basketbalu mladších dorostenců a mužů do 20 let. Největší úspěchy v plavání mám 2x 3 místo na mistrovství Slovenska do 15 let. Dále pak Master (kategorie 30–35 let), kde jsem získal několik zlatých, stříbrných a bronzových medailí.

Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo a jaké naopak nemusíte?

Mám rád všechno, co si navařím. Nemám rád fastfoody a polotovary.

Máte domácího mazlíčka?

Dceru.

Co dělá takový učitel, když má dva měsíce prázdnin?

To jsem ještě nezažil.

Jaké máte plány do budoucna? (5 až 10 let)

V plánu je ještě jedno dítě a dělat žákům radost z pohybu. Mým cílem je, aby se budoucí generace začaly hýbat.

A máme tady poslední otázku. Máte nějakou zajímavou nebo vtipnou historku z pedagogické praxe?

Jsem tady zatím jenom krátce, takže se vtipnými historkami se zatím nehemžím 😊

07/05 SO 10.30	Pohádky o strašidlech, kohoutech a duze 5+	Velká scéna	VSTUPENKY
10/05 ÚT 19.00	Proces 13+	Velká scéna	VSTUPENKY
14/05 SO 10.30	Vinnetou 6+	Velká scéna	VSTUPENKY
14/05 SO 19.00	Maria M. 13+	Malá scéna	VYPRODÁNO
15/05 NE 9.00	HERECKO – REŽIJNÍ workshop 7+	Divadlo Polárka	VSTUPENKY
22/05 NE 10.00	Mami, tati, tohle je můj svět... 3+	Malá scéna	VSTUPENKY
25/05 ST 9.30	Slyšíš? Kdo to zpívá? 0+	Malá scéna	VYPRODÁNO
25/05 ST 11.00	Slyšíš? Kdo to zpívá? 0+	Malá scéna	VYPRODÁNO

Divadelní svět Brno 2022

25/05 ST 16.00	Komodo 3+	Velká scéna	VSTUPENKY
25/05 ST 18.00	Komodo 3+	Velká scéna	VSTUPENKY
26/05 ČT 17.30	Homo Zabijens: Konec lovců mamutů 9+	Velká scéna	VSTUPENKY
27/05 PÁ 16.00	Nilas a tisícihlavé stádo 6+	Malá scéna	VSTUPENKY
27/05 PÁ 17.30	Nilas a tisícihlavé stádo 6+	Malá scéna	VSTUPENKY
28/05 SO 18.00	Krabat 6+	Velká scéna	VSTUPENKY
29/05 NE 10.30	O jako Otesánek 7+	Malá scéna	VSTUPENKY

Divadelní svět Brno 2022

25/05	ST 16.00	H	Komodo	3+	Velká scéna	VSTUPENKY
25/05	ST 18.00	H	Komodo	3+	Velká scéna	VSTUPENKY
26/05	ČT 17.30	A	Homo Zabijens: Konec lovců mamutů	9+	Velká scéna	VSTUPENKY
27/05	PÁ 16.00	H	Nilas a tisícihlavé stádo	6+	Malá scéna	VSTUPENKY
27/05	PÁ 17.30	H	Nilas a tisícihlavé stádo	6+	Malá scéna	VSTUPENKY
28/05	SO 18.00	H	Krabat	6+	Velká scéna	VSTUPENKY
29/05	NE 10.30	H	O jako Otesánek	7+	Malá scéna	VSTUPENKY
29/05	NE 14.00	H	Škatulení	4+	Velká scéna	VSTUPENKY
29/05	NE 15.30	H	O jako Otesánek	7+	Malá scéna	VSTUPENKY
29/05	NE 17.00	H	Škatulení	4+	Velká scéna	VSTUPENKY
26/05	ČT 9.30		Slyšíš? Kdo to zpívá?	0+	Malá scéna	VYPRODÁNO
26/05	ČT 11.00		Slyšíš? Kdo to zpívá?	0+	Malá scéna	VYPRODÁNO
31/05	ÚT 17.30		Zlatovláska	3+	Malá scéna	VYPRODÁNO

Dobrý den,

jsem absolventkou školy oboru všeobecná sestra a maturovala jsem v roce 2001. Ráda bych se jako absolvent pochlubila škole, jež mě připravovala na profesní dráhu svým malým úspěchem.

V druhé půli měsíce ledna vyslalo naše operační středisko na Šilingrovo náměstí v Brně lékaře v setkávacím systému, záchranářskou posádku a inspektora provozu. Přímo v tramvaji měl zástavu oběhu muž staršího věku. Ve voze se pacienta ujali nejprve pasažéři, mladý muž a žena, jak se později ukázalo, jednalo se o zdravotní sestru. Na základně pokynů naší operátorky zahájili společně masáž srdce a snažili se obnovit životní funkce seniora.

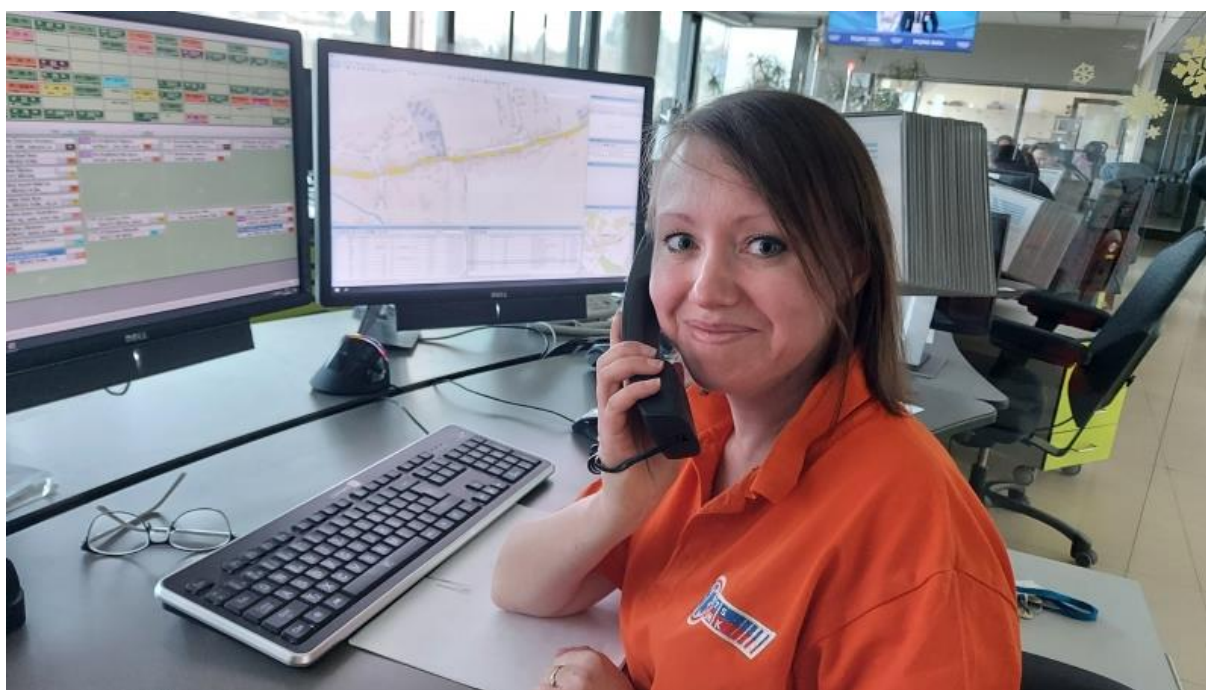
Když na místo přijeli naši zdravotníci, navázali na resuscitaci a rozšířili péči. „Pokračovali jsme v masáži srdce a použili jsme opakovaně defibrilátor. Zajistili jsme dýchací cesty pacienta, napojili jej na řízenou ventilaci a zaléčili. Posléze se nám podařilo obnovit srdeční činnost. Musím pochválit všechny své kolegy, ale také cestující, kteří resuscitaci zahájili. Oporou nám byl i řidič tramvaje. Toto jsou vypjaté okamžiky, velmi nám pomůže, když přítomní zachovají klid a snaží se nám v rámci svých možností pomoci a ulehčit situaci. Děkuji všem,“ říká Eva Freyová, lékařka, která měla společně se svými kolegy záchranáři pacienta v péči. Seniora převezla sanitka do Fakultní nemocnice u svaté Anny.

A nedávno přišel milý dopis. „Chtěli bychom tímto vyjádřit nesmírný dík posádkám, které na Šilingrově náměstí zachránily mému manželovi život. Zároveň bychom chtěli poděkovat i spolucestujícím z tramvaje č. 12, kteří mu poskytli první pomoc. A děkujeme i zdravotníkům obou brněnských fakultních nemocnic, kteří měli manžela v péči. Marie a synové“

„Tento zážitek mi opět ukázal, co v životě má opravdu cenu. Jsem ráda, že jsem mohla pomoci. Společně s dalším cestujícím jsme ze sebe při masáži srdce vydali maximum. Bylo mi ctí, pokud jsem napomohla k záchraně života, snad se toto poděkování dostane i k muži, který společně se mnou resuscitoval až do příjezdu záchranářů,“ usmívá se všeobecná sestra Veronika Komínková Fabiánová.

Také doufáme, že k muži, který pomáhal při resuscitaci v tramvaji, se toto poděkování dostane. Na fotkách nám totiž bohužel chybí... Vidět na nich můžete lékařku Evu Freyovou a záchranáře Ivo Koláčka, záchranáře Zdeňka Labského a Milana Musila, operátorku Dagmar Navrátilovou, všeobecnou sestru Veroniku Fabiánovou, inspektora provozu Tomáše Dvořáčka a řidiče tramvaje Benedikta Gregora. Ti všichni spojili své síly, aby zachránili lidský život.

Pochvala moc potěšila a máme i skvělou zprávu. Náš pacient se zotavuje, daří se mu každým dnem lépe a teď už je v domácí péči. A to je pro nás ta největší odměna. Všem, kteří pomohli, děkujeme.

Vážení čtenáři, máme pro Vás další nelehký úkol! Kdo ví, jaký předmět je na obrázku a k čemu slouží? Vítěz tipovací soutěže získá sladké ceny ☺

Lukáš Krpálek se narodil 15. listopadu roku 1990 v Jihlavě. Je to český zápasník-judista, dvojnásobný olympijský vítěz z let 2016 (Rio de Janeiro, Brazílie) a 2021 (Tokio, Japonsko). Vyhrál dvakrát mistrovství světa v roce 2014 a 2019 a stal se trojnásobným mistrem Evropy mezi seniory. Je jednoznačně nejúspěšnější český judista všech dob. Třikrát se stal vítězem ankety „Sportovec roku“ o nejlepšího sportovce České republiky. Poprvé zvítězil v roce 2016, vítězství zopakoval v letech 2019 a 2021. Lukáš Krpálek byl dále vyhlášen nejlepším judistou Evropy roku 2021. Na ocenění dosáhl vůbec jako první Čech v historii a převzal si ho na šampionátu v Sofii, na kterém nesoutěžil. V říjnu 2021 mu prezident Miloš Zeman udělil medaili Za zásluhy o stát v oblasti sportu.

Měří 198 cm a v současné době udává váhu okolo 115 kg. Jeho váhová kategorie je tedy těžká, respektive nad 100 kg. Ale tak tomu nebylo vždy. Až do OH v Riu bojoval v polotěžké váze (do 100 kg). Po zisku zlaté medaile se ale rozhodl pro novou výzvu a přešel do váhy nad 100 kg.

Krpálek se vyučil truhlářem na střední škole v Praze a později v roce 2013 si dodělal maturitní zkoušku na střední podnikatelské škole. Následně byl přijat na vysokou školu tělesné výchovy a sportu. Je zaměstnancem Vysokoškolského sportovního centra při MŠMT. Dodnes trénuje ve své domovské hale Folimanka. Ve volném čase rád chodí na ryby a je vášnivým sběratelem motorek. Jeho starší bratr Michal Krpálek mu v začátcích jeho sportovní kariéry vytvářel zázemí pro vrcholový sport. Na olympijských hrách v Londýně byl členem české výpravy jako sparingpartner a v roce 2012, kdy přebýval ve sportovní hale na Folimance, mu vařil.

V sobotu 13. června 2015 před polednem se na zámku v Bechyni oženil se svou přítelkyní Evou Kaderkovou. Jeho tchánem se tak stal prezident Českého tenisového svazu Ivo Kaderka. S manželkou Evou má syna Antonína (*červenec 2016) a dceru Marianu (*květen 2018).

Mladý Krpálek s judem začínal již v 6 letech v rodné Jihlavě pod vedením Josefa Šimáčka a později Pavla Šimáčka. Jeho první trenér ho v jednom z dílů olympijského magazínu České televize popisoval jako dítě velmi vysoké, hubené, ale po pohybové, gymnastické stránce nenadané. Šimáček v jednom z rozhovorů uvedl, že měl problém naučit ho obyčejný kotoul. I přes tento handicap svoji juniorskou přípravu zaměřil na boj na zemi, ve kterém se postupně vypracoval mezi absolutní světovou špičku. V roce 2005 si ho začínající trenér Jaroslav Švec stáhl do Brna do Institutu tradičního karate a juda, kde se stal v roce 2005 členem dorostenecké reprezentace vedené Václavem Červínem. V roce 2006 dosáhl svého prvního mezinárodního úspěchu, když na mistrovství Evropy dorostenců získal stříbrnou medaili. V juniorské reprezentaci tehdy vedené Petrem Lacinou se pohyboval od roku 2007 a od téhož roku přestoupil z Brna do Prahy. Od roku 2008 je členem klubu USK Praha na Folimance.

Trenér Lacina mu v jeho začátcích říkal „inteligentní monstrum“, což velmi dobře vystihuje jeho způsob boje na tatami (žíněnka). V zápase si dokáže i při vypjatých situacích zachovat chladnou hlavu. Soupeři dokáže vnutit své tempo boje a jen málo protivníků jej v tomto

směru dokáže přemoci (přechytračit) – např. Henk Grol, Elmar Gasimov. Lacina odůvodnil soustředění se na boj na zemi obavou z nižších soupeřů, kteří se svými technikami snadno dostávali pod jeho výše umístěné těžiště. Mezi seniory však řada jeho soupeřů obranu v boji na zemi zvládá na špičkové úrovni, například na olympijských hrách v Londýně (2012) ho v tomto směru nachytil Tagir Chajbulajev. Od roku 2013 jej proto trenér Lacina nutil do technik v postoji. V tomto období výrazně zlepšil svojí kumi-katu (základní úchop), ve které dominuje svým ostrým levým úchopem. Jeho charakteristickou technikou se stalo o-soto-gari v kombinaci s harai-goši nebo uči-mata, kterými jeden čas předčil i své tokui-waza (osobní technika) sumi-gaeši.

Základní názvosloví

dožo – tělocvična pro judo	tori – útočník (ten kdo provádí chvat)
tatami – žíněnka	uke – obránce (ten kdo padá)
judogi – kimono	seiza – klek sedmo (součást etikety juda)
obi – pásek	hajime – začátek, zahájení
rei – pozdrav	mate – přerušení (zápasu)
zarei – velký pozdrav	soremade – konec zápasu
ritsurei – malý pozdrav	osaekomi – držení nasazeno
ukemi – pády	toheta – držení přerušeno
mae ukemi – pád vpřed	sonomama – znehybnění
uširo ukemi – pád vzad	joši – pokračujte (po sonomama)
joko ukemi – pád stranou	kyu – žákovský pás
maita – vzdávám se	dan – mistrovský pás
randori – cvičný zápas	

Hodnocení zápasu

ippon – vítězství na 10 bodů
waza-ari – vedení na 7 bodů
waza-ari – vítězství
juko – vedení na 5 bodů
šido – napomenutí
hansoku-make – vyloučení ze zápasu
hantei – rozhodnutí rozhodčích o vítězi
fusen gači – vítězství nenastoupením soupeře
kiken gači – vítězství vzdáním soupeře

Technické názvosloví

kumi-kata – základní úchop

goši – bok

aši – noha

te – paže

sutemi – strh

harai – pohyb koštěte

gari – pohyb srpu

hiza – koleno

hara – břicho

eri – límec

guruma – kruh

o – velký

waza – technika

nage waza – technika v postoji

ne waza – technika na zemi

katame waza – technika boje na zemi

kansetsu waza – technika páčení

osaekomi waza – technika držení

žime waza – technika škrčení

tokui waza – osobní technika

gaeši waza – protichvaty

renraku waza – kombinace

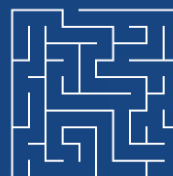
tandoku renšu – nácvik technik bez soupeře

učikomi – nácvik rytmičnosti, zdokonalení stylu

tači – postoj

soto – vnější

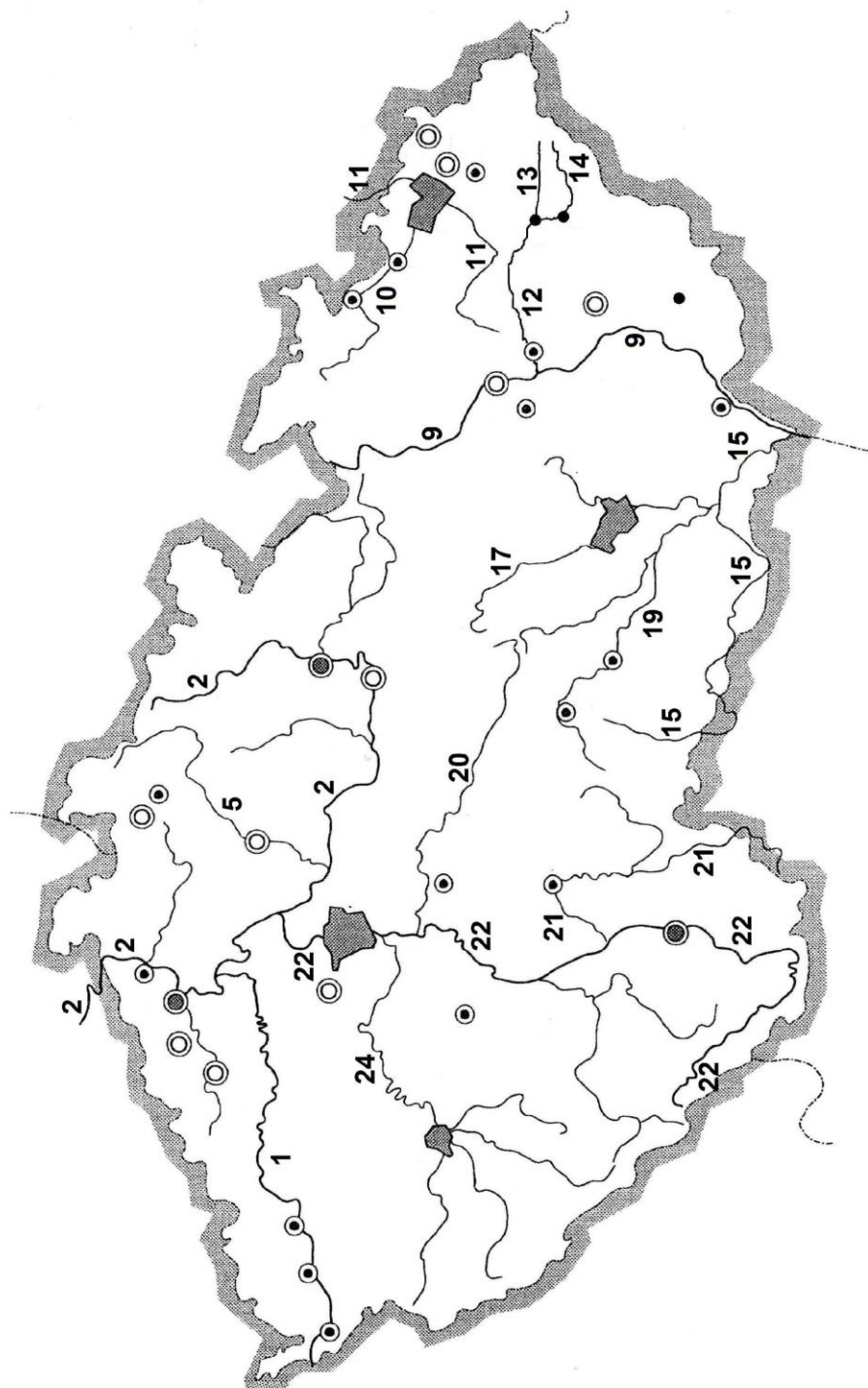
jakusoku geiko – nácvik technik za pohybu bez odporu soupeře

Řeky Česka

Dokážete najít nejznámější řeky České republiky?

Hledej: Vltavu, Labe, Moravu, Sázavu, Ohři, Dyji a Berounku.

Řidič vozidla z výhledu

- A projede křižovatkou jako první.
- B dává přednost v jízdě tramvaji č. 1.
- C projede křižovatkou jako poslední.

Správná odpověď

A) Projede křižovatkou jako první

Školní kolo soutěže první pomoci

Dne 25. března 2022 na naší škole proběhlo školní kolo soutěže v první pomoci. Soutěžila tříčlenná družstva druhých ročníků oboru praktická sestra a zdravotnické lyceum a sociální činnost a tři tříčlenná družstva třetích ročníků, třídy 3L a PS3C. Soutěžilo celkem rekordních 15 družstev. Soutěž probíhala na pěti stanovištích. Soutěžící prověřili nejen teoretické znalosti z první pomoci, ale také zručnost, postřeh a fyzickou zdatnost. V praktické části soutěžní družstva předvedla poskytnutí první pomoci na konkrétní modelové situaci.

Stanoviště pro modelové situace byla rozmístěna v suterénu školy (školní třída, kotelna) a na školní zahradě. V tělocvičně měli soutěžící za úkol správně manipulovat se zraněným s poraněním páteře a poté proběhnout dráhu s nosítky na čas. Každé družstvo, tak prošlo pěti stanovišti. Všichni zúčastnění, mohli vyzkoušet ošetření otevřených zlomenin, ošetření a poskytnutí první pomoci při srdeční zástavě, popáleninách, ale i šoku. Modelové situace připravovaly odborné učitelky, které učí první pomoc. Maskovaly odborné učitelky a jejich pomocníci z řad žáků. Herci a herečky byli členové dramatického kroužku a žáci PS 4A. Modelové situace, se kterými se soutěžní družstva byla nucena popasovat, se mohou kdykoliv v reálném čase ve škole stát.

Letošní školní kolo bylo mimořádné. Vzhledem k současné situaci na Ukrajině a proticovidovým opatřením – karanténám, které nás stihaly od začátku školního roku, jsme ani nedoufali, že se akce uskuteční. Byli jsme velmi potěšeni skvělými výkony všech družstev a velkým zájmem žáků naší školy o první pomoc.

Vítězným družstvem se stali žáci PS 2C ve složení Vít Matějka, Adéla Kerdová a Anna Kyšová a v kategorii starších žáků pak zvítězilo chlapecké družstvo ve složení: Ondřej Zábrš, Lukáš Hochman a Tadeáš Rataj.

Děkujeme všem studentům za nadšení a velice kvalitní připravenost k soutěži. Poděkování patří také všem odborným vyučujícím za přípravu soutěžních družstev a celému týmu vyučujících i žáků, kteří se podíleli na organizaci soutěže.

Zapsala: Mgr. Dominika Babáková (metodická vedoucí PRP)

Více fotek naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/skolni-kolo-souteze-prvni-pomoci-2/>

Celostátní soutěž ošetřovatelství na téma „Fyziologické funkce a jejich sledování“.

Dne 25. března 2022 proběhl šestý ročník celostátní soutěže ošetřovatelství na SZŠ Ruská v Praze pro třetí ročníky oboru praktická sestra. Naši školu reprezentoval vítěz školního kola Daniel Vejražka ze třídy 3. A. V Praze se setkala celkem 12 soutěžících z celé České republiky. Soutěž probíhala ve stejném duchu, jako na naší škole. V teoretické části žáci prezentovali své zpracované power pointové prezentace a v praktické části prováděli odborné výkony, které byly hodnoceny porotou. Výkony všech zúčastněných žáků byly vyrovnané s minimálními rozdíly mezi soutěžícími. I když se nám nepodařilo získat umístění na předních pozicích, hodnotíme účast na soutěži jako přínosnou.

Velikonoční tvoření

Velikonoční tvoření proběhlo 30. 3. od 14:30 v učebně 30. Je velká škoda, že se nezúčastnili žádní žáci. Tým kroužku tvořil velikonoční vajíčka, zajíčky na větvičky, zápichy do květináčů a ovečky z papíru. Vytvořené výrobky posloužily k výzdobě školy.

Mgr. Veronika Bartošková

Šerповání čtvrtých ročníků

Více fotek naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/serpovani-ctvrtych-rocniku/>

Městské kolo ve florbale chlapců

Žáci SZŠ – Jaselská (chlapci) se dne 21. 4. 2022 zúčastnili Městského kola ve florbale SŠ.

V skupině postupně odehráli 3 zápasy.

1. Zápas proti Gymnázium Brno, třída Kapitána Jaroše.
2. Zápas proti SPŠ Brno, Purkyňova.
3. Zápas proti Gymnázium Matyáše Lercha, Brno.

Kluci v tvrdé konkurenci obstáli důstojně, ale bohužel se jim nepovedlo vyhrát ani jeden zápas. S výkonem kluků jsem byl spokojen. Snažili se, co jim síly stačili.

Kluci se těší na další reprezentaci školy a dělání dobrého jména naše školy.

Mgr. Peter Milčák

Městské kolo ve florbale dívek

Dne 22. 4. 2022 se uskutečnilo Městské (okresní) kolo ve florbale dívek. Děvčata hrála ve skupině s týmy Bezpečnostně právní akademie a se střední školou Merhautova. Bohužel oba zápasy prohrály. S výkonem děvčat jsem spokojená bylo vidět jejich zapálení pro hru. Jak se říká, není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Děkuje děvčatům za vzornou reprezentaci naší školy.

Složení družstva:

Vendula Kmentová (3D), Sára Varholová (4S), Denisa Tůmová (3B), Tereza Hanušová (3L), Lucie Culková (2A), Amélie Rosenbreierová (2A), Bára Zemánková (1S), Lucie Musilová (1LA) a Karolína Vitulová (1LA).

Zapsala: Mgr. Hana Ondrášková

Městské kolo středních škol ve volejbale

Dne 22. 4. 2022 se uskutečnilo Městské (okresní) kolo ve volejbale. Děvčata hrála ve skupině s týmy Gymnázium Tř. Kpt. Jaroše a Gymnázium Vídeňská. První zápas jsme hrály s Gymnáziem Kpt. Jaroše, který jsme bohužel prohrály. Druhý zápas s gymnáziem Vídeňská jsme vyhrály 2:0 a ve skupině jsme skončily druhé. Děvčata hrála výborně. Děkujeme za vzornou reprezentaci školy!

Složení družstva: Sára Němcová 2.D
Michaela Rutarová 3.B
Natálie Příbylová 2.L
Markéta Lániková 2.B
Nikol Kotolanová 1LB
Adéla Hnátová 1LA
Eva Nekudová 2.L

Mgr. Zuzana Horynová (vedoucí družstva)

Poslední zvonění čtvrtých ročníků

Více fotek naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/posledni-zvoneni-ctvrtych-rocniku/>

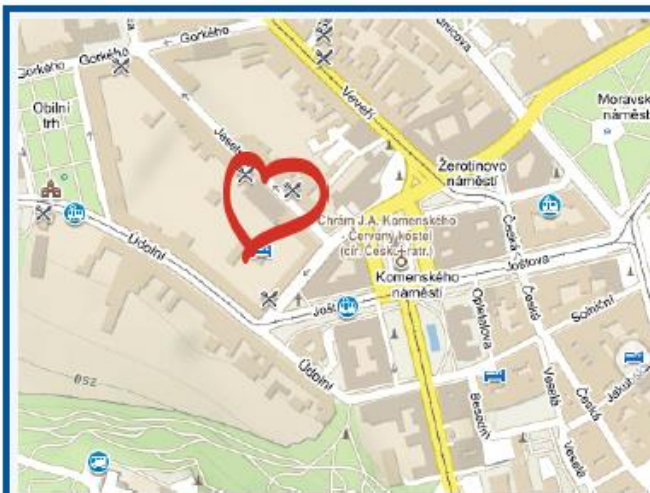
Předávání vysvědčení v nemocnici u sv. Anny

Více fotek naleznete zde – <https://www.szs-jaselska.cz/predavani-vysvedceni-v-nemocnici-u-sv-anny/>

Kde nás najdete?

Kontakty:

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Jaselská 7/9, Brno 602 00

Tel.: 541 247 125

E-mail: zkhusakova@szs-jaselska.cz

www.szs-jaselska.cz

www.facebook.com/SZŠ-Jaselská-Brno

Redakce

Šéfredaktor – Mgr. Jaroslav Miřtyna

Asistent šéfredaktora – Alexandra Szemanová (2D)

Přispěvatelé jednotlivých rubrik

Tvůrčí psaní studentů – Alexandra Szemánová (2D)

Literární soutěž – Barbora Kyjovská (3B)

Zajímavý koníček – Kateřina Strnadová (2B)

Úvaha – Marie Anna Havránková (absolventka školy)

Erasmus Vídeň – Stela Holasová, Michaela Cahová 3L a Anna Kušová 3S

Můj nejzajímavější sportovní zážitek – Simona Linnerová (absolventka školy)

Recept – Monika Pisková (absolventka školy)

Resuscitace v tramvaji aneb když se síly spojí – Mgr. Veronika Komínová Fabiánová, DiS., DiS.

Vyslechni svého učitele... – Redakce

Medajlonky sportovců – Mgr. Jan Pejpek

Rébus – Mgr. Tomáš Novotný

Kronika školy aneb co se událo ve škole... – Redakce

Umístění časopisu na stránkách školy

http://www.szs-jaselska.cz/aktivity_skoly/kuryr.php

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýř

3. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2017
časopisu
Jaselský kurýř

Finalista soutěže

O neinspirativnější středoškolský časopis roku 2017

Odborový svaz novinářů a pracovníků medií České Republiky

**Střední zdravotnická škola, Brno,
Jaselská, příspěvková organizace
Jaselská 7/9, 602 00 Brno**